

Пам'яті Євгена Колодія

(У 40-ий день СМЕРТІ — 28-го СІЧНЯ 1981 р.)

Болюча, бо такі насправду несподівана вістка сколихнула українську громаду, що дня 19-го грудня 1980 року відійшов у вічність Євген Колодія. Помер на 65-му році життя, отже, ще не старий, а найважливіше, що не хворів ніколи поважною недугою. Ще 23-го листопада 1980 року прийняв активну участь у нараді Управи Земляцтва „Перемиського”, виконуючи обов'язки касира. На тих зборах Геню — так ми всі його звали — зобов'язався виконати розвагову частку на з'їзді Земляцтва, який відбудеться 6-7-го червня 1981 року на оселі Союзівка в Кергонсконі, Н.Й. Тому його нагальний відхід у засвіти відбився боєм не тільки в серцях найближчої

рідні Покійного, але також членства Земляцтва „Перемиського”, але і ньюджерської та ньюйоркської українських громад, а властиво і серед всієї української громадськості в ЗСА. Важко бо погодитися, що не стало в живих життєрадісного, завжди веселого та оптимістичного щодо кращого майбутнього нашого народу, а перемиського і Перемиського зокрема.

Геню Колодія був милою людиною, незвичайно товариською вдачею. Веселий, жартівливий, анад усе завжди був готовий усім допомогти. Любив музику і сам грав на гітарі та співав різні пісні жартівливі і сумуваті. Глибоко вірив, що дідьство є радісною дини побачити Україну вільною, а зокрема — наш славний княжий горад Перемиський, у якому Геню провів молодечі свої роки, про які згадував завжди зі зворушенням. Адже у Перемислі ходив він до української гімназії. У Перемислі він працював у спортовому товаристві „Бер-

кут” і в славному спортовому товаристві „Сян”, в якому світли сторінку записали такі змагання копаного м'яча як: капітан дружини Омелян Федорович і його брат Адриян Липичак, М. Суський, С. Турко, М. Хитра й інші. Спорт визнавав і його практично підтримував Геню Колодія і на скитальщині, зокрема в Німеччині в Берхтсгадені, він був діяльний у товаристві „Орлік”.

22-го грудня 1980 року на Панахиді в похоронному заведенні Ковальчик отці Іван Височанський і Микола Костюк служили похоронні обряди при щирій заповненій людськими кімнатах, бо прибули віддати останню пошану покійному не тільки українці, але й американці, які знали, любили та шанували Геню. Від Земляцтва „Перемиського” прощав покійного Василя Качмар, а від колишніх друзів із Перемиської гімназії говорив Євген Стахів. Людей прибуло багато, щоб ушанувати та попошати на вічну путь дорогого Геню.

Похоронено Г.Колодія на католицькому цвинтарі Св.Духа в Гемптонбургу, Нью Йорк.

Залишив Геню у смутку дружину Ірину, сина Михайла з родиною, доньку Аркадію з родиною, внука Михася, якого він так пристрасно любив, брата інж. Володимира з родиною, сестру Ольгу з чоловіком д-ром Степаном Парубчаком, сестринку Юрія Ререльського з родиною і ближчу та дальшу родину в Америці, Україні, Польщі і Німеччині.

Спомин про Геню Колодія залишиться надовго між його родиною, знайомими і земляками — перемиськими.

У міських ратушах...

НЮ ЙОРК...

(Закінчення зі стор. 1)

рю оплесків від присутніх українців-ньюйоркчан. Він також вибачився за невелике спізнання на цю урочистість, бо мусів брати участь в засіданні Асоціації Американських адвокатів, де посадики вів свій „хрестоносний похід”, щоб судові інстанції суворіше поборювали вуличну злочинність у Нью Йорку, яка досягає загрозливих розмірів через поблажливість судів до переступників законів. Посадник сказав: що його виступ перед Асоціацією був „обов'язком”, коли свій виступ перед українською громадою шире уважає він „самою пріємністю”. Посадник також пробував співати український національний гімн „Ще не вмерла України” на превелику пріємність зібраних тут.

Зустріч з посадином і щорічне проголошення Дня Української Незалежності в Нью Йорку зорганізоване Об'єднаним Комітетом Українсько-Американських Організацій, що його очолює інж. Михайло Шпонтак. Деякі складові організації Об'єднаного Комітету прибули на урочистість зі своїми прапорами: це були Пласт, СУМ-А, СУА і ОЖОЧСУ.

Серед присутніх були отці: о. протоєрей Володимир Базилевський, настоятель православної катедрі св. Володимира в Нью Йорку, та о. д-р Володимир Гавлич, ЧСВВ, парох католицької церкви св. Юра в Нью Йорку, разом із Сестрами-учительками зі Школи й Академії св. Юра. Були тут Сест-

ра Моніка, ЧСВВ, принципал Академії, та Сестра Гаврила, ЧСВВ, вчителька з народної школи св. Юра, з восьмикласниками, одягненими в народні строї, та студентами Академії. Найбільш численно були заступлені сумівці в однострої, що їх прибув сюди цілий рій на чолі з головою Осередку СУМ-А Корнелем Василюком. Було багато представниць ОЖОЧСУ як і Союзу Українок Америки: тут були делегатки Відділів 1-го, 72-го, 109-го, 64-го та інших, на чолі з головою Окружної Ради СУА Оксаною І. Шуровою. Пластунів, особливо ж пластунок репрезентував 2-й курінь ім. Лесі Українки та члени Сеніорату й Пластунів.

Український Народний Союз репрезентував головний радний Микола Хоманчук, а Відділ УНС — братство св. Николая з Асторії, заступав ветеран, член станції Католицьких ветеранів ч. 1619, Андрій Малан. Кредитівку „Самопоміч” репрезентували д-р Іван Серапіт і д-р. Тиміш Шевчук; Гетьманську організацію (УГОА) — м-р Ярослав Савка; „Молоду Думку” — Василь Сосяк. З Об'єднання Жінок ОЧСУ було кілька налітків членкинь на чолі з містоголовою Головною управою Марією Нестерчук та багато поодиноких членкинь різних організацій і приватних осіб. Перебігом програми керував адвокат Юрій Волинський, заступник голови ОКУАО і зв'язковий з містом.

ЮНІОН, Н. ДЖ.

У вівторок, 13-го січня, посадики цього міста Едвард А. Вебер видав Проклямацію, визнаючи день 22-го січня Днем Української Незалежності на місячному зібранні Міської ради, цим відзначаючи 63-ті роковини незалежності України, що була проголошена вперше в новітній історії і визнана в Києві, столиці України, в 1918 році. Українці боролися і утримували свою незалежність три роки, аж переважали військові сили Росії перемогли їх, загарбавши і їхній уряд і їхню країну, — сказано в Проклямації цього міста.

Присутнім при урочистому підписуванні Проклямації були делегатки Союзу Українок Америки, відділ 32-ий; члени організації Українсько-Американських Ветеранів, Пост. ч. 6,

та українські громадяни міста й околиць.

Перед українським прапором, що гордо був піднятий на щоглу перед ратушею міста і буде майорити там ще два повні тижні, щоб гідно пригдувати всім громадянам Юніону й околиці про День Української Незалежності, американці українського походження разом з посадином Вебером відповіли американський і

український національні гімни. Командир Американсько-Українських ветеранів, Пост. ч. 6, Володимир Боднар і його побратими з тієї самої станції салютували обом прапорам. Всю урочистість заініціювали членкині Союзу Українок Америки, Відділ 32, з Ньюарку й Ірвінгтону.

ЗСА засуджують...

(Закінчення зі стор. 1)

який також протинився використуванню психіатрії для політичних цілей і був членом Московської групи нагляд за виконання Гельсінської угоди.

У цьому самому часі був засуджений, також на додаткових три роки заслання, татарин Александр Лавут, а Оксана Мешко, 75-річна жінка, найстарша членка Української Гельсінської групи, була перевезена з психіатричного закладу до в'язниці.

Про те, що Советський Союз безпощадно розправляється з дисидентами навіть під час тривання Мадридської конференції, було відомо вже з того, — кажуть автори листа, — що 13-го листопада 1980 року, два дні після відкриття Конференції, советські органи

безпеки заарештували Віктора Брайдовського, редактора неофіційного жидівського журналу в ССР і організатора вільних семінарів для тих жидівських науковців, які були позбавлені права.

Американський комітет нагляду покликається на Людмилу Алексєєву, репрезентанта Московської групи нагляд за кордоном, яка мала заявити, що 1980 рік був дуже тяжким роком для дисидентів в ССР, спротив яких советський режим хотів за всяку ціну зламати.

Треба при тому відмітити, що Американський комітет нагляду за Гельсінськими угодами є неурядовою організацією і його морально й фінансово підтримують громадяни цієї країни.

ПОМИЛКА В ІДЕНТИФІКАЦІ

У повідомленні про смерть св.п. д-ра Ярослава Воєвідки, ч.16, 27-го січня ц.р. помилково надруковано: „Довголітній лікар у Станіславові, св.п. д-р Ярослав Воєвідка”. Довголітнім лікарем у Станіславові був не св.п. д-р Я.Воєвідка, а його брат Кость Воєвідка.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УН Союзу!

Відійшов у вічність

бл.п. Михайло Майнош

Заледве минуло рік, як бл.п. Михайло Майнош відпочивав на вічний спочинок свою дружину бл.п. Емілію, а вже 12-го січня і його поклали Всевишній до себе по його довгій і важкій недугі на 74-му році життя, забираючи в його особі людину з поважними заслугами в церковному і національно-громадському житті української спільноти Пітсбургу й околиць.

Коли М.Майноші було 20 років, помер його батько, іммігрант із Бойківщини, і Михайлові як найстаршому між чотирма сестрами й двома братами припав обов'язок допомагати матері утримувати родину. І цей обов'язок він виконував радо, совісно й жертвенно. Під час Другої світової війни служив чотири роки в американській військово-морській флотії, а після війни був поштовим урядником аж до відходу на пенсію.

Поряд із цією працею, що нею М.Майнош заробляв на утримання родини, допомагав він місцевим отцям-парахам у виконанні їхніх обов'язків. Особливо в останніх дванадцяти роках він виконував рівно обов'язки дяка і диригента хору при церкві св.Івана Хрестителя. Це і відзначив парох о.шамб.Михайло Польовий у слові на заупокійній Службі Божій 15-го січня, що її отець відправив при співслуженні о.декана Ярослава Данильчука і о.шамб.Роберта Москаля в цій же щирій виповненій церкві. Парох о.М.Польовий підкреслив теж гарні особисті прикмети Покійного, його велику любов до українського народу та його культурної спадщини.

Хоч св.п.Михайло народився вже в Америці, то належав до українських громадських установ і товариств, брав у них активну участь, читав українську пресу, журнали й книжки. Про заслуги Покійного говорив теж о.шамб.Данильчук, а писемне признание для нього прислав коадьютер Владика Мирослав Любачівський.

Праця бл.п. М.Майноша не була обмежена до місцевої церкви і товариств Пітсбургу й околиць. Він мав поважні осяги в організаційній праці СУК „Провидіння” як радний його головної управи, голова окружної ради та довголітній секретар 23-го Відділу в Пітсбурзі. Ці заслуги підкреслив головний предсідник СУК „Провидіння” о.шамб. Москаль у своєму слові на Парастасі, відправленому 14-го січня з участю п'ятих священників, між якими крім вищеподаних ще о. крилошанин Василь Джиджора і о. Ернест Дунда із місцевої закарпатської парафії. Покійний був теж членом Українського Народного Союзу.

Управа Українського Технологічного Товариства в Пітсбурзі відзначила його як „Українця Року” в 1971 році за його особливі заслуги в громадському й національно-культурному житті Пітсбуржчини.

З відходом у вічність Покійний залишив також у багатьох спомини про свою сороколітню працю на становищі голови Українського Клубу в Пітсбурзі. Нелегка це була праця. Треба було боротись не тільки з матеріальними труднощами в початках існування Клубу, але й з підірваними спробами всередині Клубу, де певні члени хотіли перевернути провід і викотити Клуб на сумнівні рейки. І в цій боротьбі Покійний мав успіх, застосовуючи то дипломатичний, то радикальний підхід.

М.Майнош допомагав новим іммігрантам після Другої світової війни влаштуватись на нових місцях поселення та водночас брав живу участь у допомоговій акції України, яку вела тоді Організація Державного Відродження України. За його довголітню працю в Клубі громада Пітсбургу шанувала його минулого року бенкетом, на якому вручено йому грамоту і золотий годинник.

В особі бл.п. Михайла Майноша відійшла у вічність людина здорового розуму, багатої душі й шляхетного серця, яка від наймолодших літ вкладала найкращі свої сили в працю

Замість квітів на могилу

бл. п. Юлії Букса

мами Марії Кузьмо-Панасюк
жертвуємо 25.00 доларів
на сиріт в Аргентині на адресу о. монс. С. І. Хрепта.
Ірена й Александер ЛОБОВОЦЬКІ

В глибокому жалю і смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що дня 25-го січня 1981 року, відійшов у Вічність,
наш Найдорожчий

бл. п.

Д-р ЯРОСЛАВ
ВОЄВІДКА

Дружина — ХРИСТИНА

діти:

ІГОР і МАРТА

МОТЯ і РОМАН

Внуки — КАТЕРИНА, МИХАІЛ і КОНСТАНТИН

ПАНАХИДИ відбудуться в середу, 28-го і в четвер, 29-го січня 1981 року, о год. 8-й веч., в похоронному заведенні Литвин і Литвин — Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в п'ятницю, 30-го січня 1981 р. з похоронного заведення о год. 8:30 ранку до церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., о год. 9:30 ранку, а звідтіля на кладовище св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Собор
Св. Родини у Вашингтоні, Д. К.

Українське Лікарське Товариство
Північної Америки
Відділ Метрополії Нью Йорк —
Нью Джерзі

діляться сумною вісткою з Членами та всім Громадянством,
що 25-го січня 1981 року
відійшов у Вічність

бл. п. д-р медицини

ЯРОСЛАВ ВОЄВІДКА

доцент медичного факультету Львівського Університету, б. голова Відділу та Головної Управи, почесний член УЛТГА, редактор Лікарського Вісника та визначний громадянин-лікар.

Вельми Шановній Дружині, Синові, Доні та Родині Покійного складаємо вислови глибокого і щирого співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа Відділу

Ділимося сумною вісткою з Українським Націоналістичним Активом і Українською Громадськістю про те, що дня 14-го грудня 1980 року відійшов у Вічність на 78-му році життя в Куртібі, Бразилія,

бл. п. інж.

ПАВЛО БОРУШЕНКО

визначний член Організації Українських Націоналістів, тереновий провідник ОУН,
один із найстарших членів ОУН.

Від своєї ранньої молодості Покійний служив українській визвольній справі, завжди будучи революційною ідеєю і чину. Від довгих років виконував обов'язки теренового провідника з назвичайною сумлінністю, добільністю і повнотою. Це був безкомпромісний лицар-націоналіст, вірний принципам української визвольної революції і націоналістичній ідеї. Покійний був безстрашним захисником власнопідметної української визвольної політики та ідеї патріархату наших Церков. Це була людина прямолінійна в усіх своїх починках, високіх особистих чеснот і глибокої релігійності. Це був приклад для нашої молоді у всьому своєму житті. Організація Українських Націоналістів втратила одного з найвірніших своїх членів, борця, а Україна — великого патріота, ідеаліста.

Провід складає горем прибитий Дружині й Донці та всія Родині Покійного найсердечніші вислови співчуття.

Пам'ять про Покійного житиме вічно в наших серцях.
Покійний похований на цвинтарі Куртібі, Бразилія.

ПРОВІД

Організації Українських Націоналістів

СЕРІЯ
УКРАЇНСЬКИХ
КОМПОЗИТОРІВЧОТИРИ
ПОПОЛДНЕВІ
КОНЦЕРТИВ
УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ АМЕРИКИ

2 Схід 79-та вулиця, Нью Йорк, Н. Й. 10021

3 Неділя,
8-го лютого, 3-тя по пол.Андрій Добрянський,
бас-баритон

Едвард Іванко, тенор

Тома Гриньків, при фортепіані

Програма присвячена
творам Миколи Лисенка

Замовляти квитки в Інституті, тел. 212 BU 8-8660

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців в Америці

запрошує Громадянство на

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ФОТОГРАФІЙ
ЕМІЛІА АНЦІСАв неділю, 1-го лютого 1981 року, о год. 1-й дня,
в Галерії ОМУА, 136 Друга Авеню, Нью Йорк.Виставка буде відкрита в будні — 6-8 год веч.,
суботу і в неділю — 1-8 веч. і триватиме до
15-го лютого 1981 року.

Запрошуємо усіх дітей з Батьками на

ДИТЯЧУ ЗАБАВУ
ШКОЛИ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУв неділю, 1-го лютого 1981 р., початок год. 2-га по пол.
у шкільній залі, 215 Схід 6-та вул.

Гри, вигравшки, несподіванки, смачний буфет.

Вступ для дорослих \$2.00, для молоді \$1.00.

